

טרף בקלפי פרק רביעי יומא

מג.

עין משפט נר מצוה

כ א מיי פ"א מהלכות
פיה הלכה י:
כ ב מיי פ"ד הלכה
ז:
כ ג מיי פ"ו הלכה
ז:
כ ד מיי פ"ו הלכה
ז:
כ ה מיי פ"ו הלכה
ז:

תורה אור השלם

1. ונתתם אתה אל אלקינו הבנות והיציא אתה אל מחוץ למחנה וישתח אתה לפני: במדבר ט"ז
2. ולקח אלקינו הבנות מדיקא באצבעו ויהיו אל נכח פני אהל מועד מדיקא שבע פעמים: במדבר ט"ז
3. ולקח הבנות עץ ארז ואזוב ושני תולעת והשליך אל תוך שרפת הקרה: במדבר ט"ז
4. וכבש בגדיו הבנות ורחץ בפרו במים ואחר יבוא אל המחנה וישא הבנות עד הקרב: במדבר ט"ז
5. ואסף איש טהור את אפר הקרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והניחה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חסאת הוא: במדבר ט"ז
6. ולקחו לטמא מעפר שרפת החסאת ונתן עקרו מים חיים אל בלי: במדבר ט"ז
7. ולקח אהוב וטבל במים איש טהור והניח לפניו וקח כל העל וטבל בכל הבליים ועל הנפשות אשר היו שם ועל הבגת בעצם או בקול או במת או בקרב: במדבר ט"ז

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ונתן וכו' א"א
היבא דרבי א"א ביהדיא
עין סוטה דף כה ע"ב
מוס' ד"ה שיה:

רבינו חננאל

ושחט אותה לפניו, לרב ולשומאל דרביה. ולקח אלעזר הבנות מדיקא באצבעו ויהיו אל נכח פני אהל מועד מדיקא שבע פעמים: במדבר ט"ז

ושחט אותה לפניו, לרב ולשומאל דרביה. ולקח אלעזר הבנות מדיקא באצבעו ויהיו אל נכח פני אהל מועד מדיקא שבע פעמים: במדבר ט"ז

ושחט אותה לפניו, לרב ולשומאל דרביה. ולקח אלעזר הבנות מדיקא באצבעו ויהיו אל נכח פני אהל מועד מדיקא שבע פעמים: במדבר ט"ז

לרב הוי מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות. על כרחן ל"ל לרבות כהן הדיוט שיהא כשר בקבלה והואה אצל זהוזהא ושחיתה דווקא אלעזר דהא לכולהו לישני אמרינן לעיל אותה לאלעזר והא דלמך ר' זירא אמר רב לעיל שחיתת פרה צור פסולה דמשמע הא צהן כשירה ופ"י צהן הדיוט יש לומר לדרות קאמר וסבירא ליה כההוא לישנא דאותה לאלעזר הכהן הא לדרות צהן הדיוט:

הכל כשרין לקדש. פירש רש"י המים על האפר וזממסת פרה צממה דוכתי משמע שהיו נתנין האפר על המים והא דכתיב ולקחו לטמא מעפר שריפת החסות ומן עליו מים חיים אל כלי דמשמע מים על האפר [א] מים חיים אל כלי דמשמע שצבילו יתן מים חיים אל כלי ולא דכרבה משמע שהמים נוגעים בכלי והאפר נותן עליהם מלמעלה:

מאי ולקחו לטמא דאפילו קמן דפסלי דך התם הכא כשר. והא דמכשיר טפי צקטן ממכשת ושטה יש לומר משום דלמי לכלל דעת: **ונתן ולא נתנה**. אע"ג דכל הטורה כולה צלשון וכו' נאמרה ופילו הכי ללא ממשעטין אשה אלא היכא דכתיב איש צדיק יש לומר דשחט הכא מדשני קרא דציוריה דכתיב ולקחו לשון רבים והדר כתיב ונתן להכי דרשינן ולא ונתנה [וע"פ מוס' יצמות עב: ד"ה ועמך:]

עד דשקיל חד ויהיב חד. פ"י ההוא גופיה דשקיל ליה מערב ליה צממי (ט): **הכל** כשרין להוות חוץ ממומטום ואנדרוגינום ב'. מימה לי דהני מרי משניות דהלל כשרין לקדש ולהוות מיתנן צממסת פרה (פ"ה מ"ד ופ"י מ"ח) מ"ש דצקידוש לא קמני טומטום צדי אשה ואנדרוגינום צממתי גבי הוזהא ו"ל דת"ק דרבי יהודה נמי פסיל ליה לטומטום לקדש מפני שהוא ספק ערל דלאמר צ"פ הערל (יצמות עב:)

טומטום שקידש קידושו פסול מפני שהוא ספק ערל וערל שקידש קידושו פסול ואנדרוגינום שקידש קידושו כשר מפני שהוא ספק אשה רבי יהודה פוסל צאשה ואנדרוגינום ות"ק דרבי יהודה דמתנימין ליינו ת"ק דרבי יהודה דכתייבא דפרק הערל (סג) זה שם) דסבירא ליה כ"ר עקיבא דמרבי לערל כי טמא והא דלא קמני ת"ק חוץ ממומטום יש לומר אין למדין מן הכללות אפילו צמקום שגאמך צהן חוץ ומנא חוץ מחרש שטוה וקטן ושייר ערל וטמא וטומטום והא דלא פריך ממתנימין למאן דלמך ערל שהוא האמתו כשירה ופריך מצרייתא י"ל משום דצביריתא קמני צדיקא דהואמתו פסולה להכי ינחא ליה למיפך מינה:

אשה מסעדתו. צפרק צמא וזממסת פרה (ז) צממסתא מפרש כילא מסעדתו אוחזת לו המים אפילו צשעת הוזהא ולא מצעיא צשעת טבילת האזוב דהוזהא חשיב טפי צבותא מטבילת האזוב משום דקרא דמכשירי מיניה קטן נטבילה כמז דכתיב וטבל במים איש טהור ודרשינן מיניה טהור להכשיר הקטן וילפינן הוזהא מטבילה דאיתקשו להדי דלתימא צמקום פרק צ' דמגילה (דף כ.) וצממתינן דפרק צמא פסול ור"י מסופוניט גימגס צוה דצממסתא משמע דהוזהא הוי צבותא

חיים אל כלי, איתקשו בחינת מים חיים אל כלי לעפר שריפה, מה עפר שריפה הכל כשרין באסיפה חוץ מחרש שטוה וקטן, אף קידושו כן. ור' יהודה אמר לך אם כן היה לך לכתוב ולקח לטמא דשמעין הוא שאסף את האפר הוא שיתול ויתן המים החיים אל כלי לקדש, מאי בעיתו כתיב ולקחו, ללמד דאפילו קטן דפסול באסיפה כשר בקידוש. ולקח אוזב וטבל במים איש טהור. לרבנן דמכשירי אש בקידוש, פסיל הכא בהוזהא את האשה. טהור להכשיר הקטן דפסיל בקידוש. לר' יהודה, איש ולא קטן, וקטן. ונתן התם במים פרה פרה ה' הכל כשרין לקדש חוץ מחרש שטוה וקטן. ר' יהודה מוכשיר בקטן ופוסל טמא ובאנדרוגינום. מאי בעיתו דרבנן דרבי וקטן ולקחו לטמא מעפר שריפת החסות ונתן עליו מים

דאפיק חמור צדה. דלתנא קמא שרי לתיכא שמה יאמרו לרבי אקור דהא אותה כתיב: ולקח אלעזר הכהן. צקבלת דמה: לשומאל. דייק לפניו לומר שהזר כשר לשחיטה איצטרך למיכתב צקבלת דמה אלעזר להדוריה לאלעזר דאי כמז ולקח מדמה (והוזהא צאצבו) הוה משמע דשחטו קאי: לרב. נמי דלמך שחיתה צאלעזר היא לא הוה ליה למיכתב צקבלה אלעזר וכי כתיב הוי מיעוט אחר מיעוט ולא אחר ואין מיעוט אחר מיעוט וכו' ולקח הכהן עץ ארז לשומאל. דלמך קבלה והוזהא צאלעזר הוה כתיב צה כהן לכשורי השלכת עץ ארז צהן הדיוט הוי האני משמע מוזהא מיד משמע וכן כל הני דאמרינן. ולרב דמכשיר קבלה צהן הדיוט הוי האני משמע ממילא ואינו מוזהא כולה מקרא צלשני ואיצטרך למיכתב צה כהן דאי כמז ולקח עץ ארז ולא כתיב כהן הוה אמניא ולקח כל מי שירצה ולא הוה מוקמינן ליה אכהן דקבלה סלקא דעתך אמניא הוהיל ולא גופה כו':

הכהן צביונו. האי כהן קרא יתירא הוה דלא הוה ליה למיכתב אלא וכמז בגדיו וגו' ואנא דיענא (ה) וצ"ל דלמך דאיידי ציה קאי אלא לממנן כהן אצגדיו כלומר צצגדי כהונה נעשית ולא צצגדי חוץ: **וטמא הכהן עד הערב**. ללמד על פרה הנעשית לריות שצריכה צגדי כהונה: **הניחא למאן דאמר**. לעיל לדורות צהן הדיוט ולא גמר חוקה (ז) מיום הכפורים איצטרך למיכתב צה כהן הכל ללמד על של דורות שפעשה צצגדי כהונה: **איש להכשיר הור**. משום דלעיל מיניה איידי צהן כתיב הכא איש להכשיר את הזר דאי כמז ואסף את אפר הפרה הוה אמניא (א) כהן דלעיל מיניה איידי צהן כמז הכא איש: להכשיר את האשה. דאי למעוטי טמא פשיטא דחטאת קרייה רחמנא: **לקדש**. לתת מים על האפר בכלי חרס (י) ולקחו לטמא צמר ואסף איש טהור כתיב זו היא עבודה שאחר אסיפה וכתיב ולקחו (א) אותם הנאמרים צאסיפה זו ואשה ולא חרש שטוה וקטן: א"כ. הוהיל דלעיל קאי ינחא ולקח דהא גבי אסיפה צלשון יחיד כתיב: **אשה מנא ליה**. וכן אנדרוגינום משום ספק אשה: **ורצנן**. אמרי לך לעולם דלעיל קאי והא דלא כתיב ולקח לשון יחיד דאי כתיב ולקח ונתן והוה עמנו יתנהו על המים כתיב ולקחו דאפילו שקלי מרי: ולקח אוזב. דכתיב צהוזהא והיא עבודה שאחר הקידוש: **לרצנן**. דאמרי הקידוש נעשה צבותא של אסיפה וצאסיפה כתיב איש טהור דיינו ז' ואשה על כרחך איש טהור דהכא לאו לכשורי ז' ואשה ולמיפסל קטן ולחוי משמע מיתל דלס כן לשמוק קרא מיניה וכתבו ולקח אוזב וטבל במים וזהו ואנא דיענא דצהוזהא דלעיל מיניה קאי וכי כתיב איש ולא אשה על כרחך איש ולא אשה על כרחך משמע זה מוזהא מיד משמע: **טהור להכשיר קטן**. דפסליה צקידוש: **ולרבי יהודה**. דלמך אשה פסולה צקידוש וקטן כשר אתא האי למימרא אפיכא איש ולא קטן טהור להכשיר אשה דע"כ ליהא למימרא דמשמע ממילא דאס כן לישתוק מיניה: כיון

דפרה (משנה י) מסיים עלה ואם אחזה צידו אפילו צשעת הוזהא (א) רש"י ד"ה הסהן כו' ואנא דיענא דהא אבהן דאיידי ציה: (ב) (ג) הניחא כו' ולא גמר חוקה חוקה מוסי' (ד) (ה) ולקחו כו' ומני וקטן אותם שבכשרו צאסיפה זו ואשה: (ו) תוס' ד"ה מערל ליה צממי. ר"צ ע' צבמות דף עב דיבור זה להדיא:

(א) [לעיל מג. א] (ב) [תוס' לקמן ס. ד"ה מרי מיעוטין] (ג) [מגילה עב: צ"ק פז: צ"ב ד' סנהדרין עו. מו. פז. ממת ט: צבמות ז: מנחות ט: סו. חולין קל"ג, ד] (ד) [פסחים יז: וט"ז, ט] (ה) צבת קל. ערסין ג. יצמות עב: פרה פ"ה מ"ד, ו) פרה פ"ב מ"י ערסין ג, ו) מ"א שאף, (ח) רש"י מ"י, ט) [רש"י מ"ח, ו] וניי סוטה ט' ובמורה יב: וע"פ וכן תמה המ"ט פ"א מ"ה דמורה והניח צהה"ל וכן תמה מרש"א צבמות ט: ד"ה גמרא ורצנן וכו', (ז) [לימא צממסתא] ווא"ל י"ל צבמא וכן לקטן גימגס צוה דצממסתא י"ל דכסיפא ועיין גר"ש, א

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הסהן כו' ואנא דיענא דהא אבהן דאיידי ציה: (ב) (ג) הניחא כו' ולא גמר חוקה חוקה מוסי' (ד) (ה) ולקחו כו' ומני וקטן אותם שבכשרו צאסיפה זו ואשה: (ו) תוס' ד"ה מערל ליה צממי. ר"צ ע' צבמות דף עב דיבור זה להדיא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה איש להכשיר וכו' ה"א כהן דלעיל וכו' י"ל ה"א הסהן קאי דלעיל. מרי: [ב] תוס' ד"ה הכל כשרין לקדש וכו' יש לפתח ונתן עליו. ר"צ ע"פ שו"ת ס"ז סי קי"ד:

מוסף רש"י

שלא יסח דחב. משמרתה (לעיל עב). הכל כשרין לקדש. מי חסאת לתת אפר על המים (שבת קדף) לערב מים חיים צאפ"ר חטאת (ערבין ג.) כל הטורים כשרים לקדש מי חטאת אפילו אשה, אצל ערל וטמא לא רבי (יבמות עב).

תוס' ישנים

ש"א ישחש אחרת עמה. והיינו עמה משם צמקום ארוכה. דלי לאמריה (מינה אילא) מדי לא פסלה צבטין. בהן מרוב בעינן. ק"ו הוה שצריך ככל עבודותיה צגדי כהונה ונתן ולא ונתנה. ומימרא הוה, ומשון וכי לא ידוק של הטורה כולה צלשון וכו' חממה. רבב רחמנא [ולקחו] ונתן דאפילו שקלי תרי ויהיב חד. דאי מצבינו ממויחו צלשון יחיד הוה אמניא על שריף טפי דשקיל חד ויהיב חד מדשקלי מרי ויהיב חד אמריא, וכן הוה כתיבא צמרוויחו לשון רבים הוה ס"ד דרביש עדיף, אצל השמא [דכתיב] צבמות מרי וצממינו [חד] [ל"ל] לשממעין דדוקא צעין מרי צבמיה, אלא משמע ליה לתלמודא שאל לומר ללש קפדינן צין מרי למד וינן אוחז שעה הלכותה לאלס אחר, והי וכו' כתיב ומנו ולקח הוה אמניא דמתייה עדיפה וצעול תרי. אשה מוסי' וכו'. תצמסת פרה [מ"י מ"י] תמן אשה מוסי' ומה ומה ומה, פ"י שלח אחוה אלא צממי דוקא אלא אם אחוה צידו הוזהא פסולה.